Sicilien 2018

Mandag den 16. april

I begyndelsen af februar bestilte vi en rundrejse til Sicilien gennem FDM med lejet bil og hoteller på turen.
Denne mandag havde vi så pakket bilen og turen gik kl. 10.30 mod Ålborg lufthavn, hvor vi ankom til parkeringsafsnittet, P1Q, efter en god times kørsel i 12 graders varme i diset og overskyet vejr. Vi havde tjekket ind hjemmefra dagen før, så vi skulle bare have afleveret bagagen ved KLM/Transavia. Vi kom hurtigt gennem sikkerhedskontrollen og gik til afgangshallen, Gate 4, hvor vi spiste vores madpakker til en nyindkøbt flaske vand.
Kl. 14.05 var der afgang til Amsterdam. Om bord på flyet blev der serveret en wrap med spinat, tomat og ost samt Juice og øl. Jeg strikkede på min trøje/jakke i vævestrik, mens jeg lyttede til lydbogen "Håbet" af Mick Vraa, samtidig med at Bent havde travlt med at løse kryds og tværs. Vi ankom til Schiphol, Amsterdam, kl. 15.15, og her skulle vi trave langt til Gate D 84. Det viste sig, at vi skulle have byttet vores billetter fra KLM til nogle nye fra Transavia. Kl. 16.20 gik vi ombord på Boeing 737-800 med grønne sæder til Catania på Sicilien. Der var en del, der åbenbart ikke kendte deres sædenummer, så der var en værre bytten rundt, bøvl. Vi blev lidt forsinket pga. kludder med passagerlisterne, måske fordi ombytningen af billetter ikke var gået helt efter planen. Vi kom af sted kl. 16.50 (15 minutter forsinket), og så havde vi 2½ times flyvning til Sicilien. Om bord på flyet var der en ung pige, hvis hår havde samme grønne farve som flysæderne, pudsigt.
Vi landede i Catania ca. 19.15 og fik hurtigt vores bagage. Det var rigtig svært at finde hen til Avis biludlejning. Det viste sig, at vi skulle udenfor, men ingen skilte. Der var en rigtig skøn duft af alle de blomstrende citrontræer udenfor lufthavnsbygningen, hvilket vi nød rigtig meget. Vi fandt Avis, men også her tog det lang tid. Vi besluttede os for at betale ekstra forsikring på bilen (100 kr. pr. dag), og samtidig fik jeg også lov til at være chauffør. Ham fra Avis syntes, at billedet på mit kørekort var flot – det har jo også nogle dage på bagen. Vi skulle finde bilen på plads 178, og det var næsten umuligt for Bent at klemme sig ind i bilen, så tæt holdt den på muren. Vores bil var en Fiat Punto.
Bilens tæller stod på 2.058 km, så bilen var ret ny. Kl. 20.30 var vi klar til afgang fra Catania lufthavn. GPS'en blev indstillet, og så kørte vi derudaf, men der var en del kø-kørsel, og det viste sig længere fremme, at der lå en motorcykel i ydersporet, hvor politiet havde lagt fakler på kørebanen for at ulykkesstedet måske skulle undersøges nærmere.
På et tidspunkt skulle vi trække en billet til vejskat og ½ time senere skulle vi betale 1,70€ i vejskat. Det var lidt svært at finde småpenge, da vi havde glemt at få pungen med småpenge med. Nå, det lykkedes dog alligevel.

Gps'en havde sagt, at vi skulle dreje skarpt til højre, og så skulle vi være ved hotellet. Vi blev dog lidt betænkelige. Jo, vejen drejede skarpt til højre, og så gik det temmelig stejlt ned med en trappe i midten af en **MEGET** smal vej. Vi holdt ved P-pladsen ovenfor, og da der lidt senere kom en taxa og drejede ned ad vejen, besluttede vi os også for at forsøge. Ca. 50 meter nede ad bakken lå Hotel Eurostar Monte Taura i Taormina, hvortil vi ankom kl. 21 50. Ja, receptionen lå på 8. etage, og vi bor i "kælderen" på 3. etage på værelse 316. Da vi ankom, vidste de godt, hvem vi var, da vi var de sidste gæster, der skulle ankomme. Vi fik hurtigt al vores habengut ned på værelset, afleverede bilnøglen, så de kunne flytte den rundt

på den lille p-plads efter behov. Vi var efterhånden godt sultne, så vi gik op i byen, hvor vi spiste på Ristorante La Grotta Azzura, hvor jeg fik pasta med aubergine og Bent fik grillet kød med bagt kartoffel og hertil fik vi en flaske vin. Vi var næsten de eneste gæster. Restauranten var et familieforetagende, og på væggene hang mange billeder.
23.15 var vi atter tilbage på hotellet. Vi gik ud på vores store altan og nød den smukke udsigt over Taormina.
Udsigten til vores store seng med de mange puder, så rigtig flot og lækker ud.
Dagens skridt: 7.691.

Tirsdag den 17. april

Vi stod tidligt op og nød den smukke udsigt over Middelhavet med fuglesang og bølgeskvulp. Stillidserne havde travlt med kurmageri og materialer til redebygning. Ca. 250 meter over havet på Monte Tauros skråninger i et ubeskriveligt natursceneri lå Etna i baggrunden og med en vidunderlig udsigt over det Joniske Hav ligger Taormina. Mens resten af Sicilien døjer med svære økonomiske problemer, er Taormina en velhavende by. Vinene fra Etnas skråninger, som gror i vulkanjord, er nogle af Siciliens bedste.

I restauranten var der et rigtig flot morgenbord, slet ikke som vi har oplevet det andre gange i Italien, hvor det mest var kager. Der var mange amerikanere i restauranten, og en af dem ryddede deres bord med brugt service over på et af buffetbordene. ☹
Sander, Bents far, ringede som sædvanligt lidt over 9. Udsigten til Etna var ikke så god, da toppen var indhyllet i skyer. Herefter gik vi op i byen, hvor vi så kirken Largo santa Caterina. Her var der mange malerier, statuer og udskæringer. Kirken er bygget i begyndelsen af 1700-tallet på ruinerne fra Odeon teatret. Noget af gulvet var fjernet og man kunne se noget af den gamle bygning nedenunder.
Derefter gik vi ad Via Teatro Antica til Amfiteatret. Det kostede 10€ pr person at komme ind. Amfiteatret blev bygget af grækerne mellem det 3. og 2. århundrede f.Kr. Det blev brugt til koncerter og teaterforestillinger. I Romertiden, ca. 300 år senere, blev det bygget om til blodige gladiatorkampe, væddeløb samt kampe med løver og tigre. Nu bliver det brugt til koncerter, teater og lignende. Der er plads til 11.000 tilskuere, og det er det næststørste på Sicilien. Vi var så heldige, at der var en guide, der stod og fortalte på engelsk et stykke fra os på trapperne. Talen gik meget fint igennem. Han fortalte meget levende,

og bla. om, at vi jo havde udsigt til Etna, som har fire kratere, og den er i udbrud hvert 15. minut og nogle gange, når der har været koncerter, er tilskuerne blevet distraheret af, at man om aftenen har kunnet se ild og røg stå op af kraterne. På området var der et lille museum, hvor man kunne se nyere, men gamle fund fra byen, f.eks. i forbindelse med renovering af huse var der kommet spændende ting frem i lyset. Der var en fantastisk panoramaudsigt herfra.
På vej ned i byen kom vi forbi en gadebod med bælter, og da Bent trængte til et nyt, købte han et flot blåt bælte, som blev tilpasset hans livvidde, 10€. Jeg havde undersøgt, at det i hvert fald var læder på bagsiden. Det viste sig efter 2 dage, at noget af det blå på forsiden var plastik og allerede blev slidt af. ØV.
Herefter gik vi på Sike Bistrot Siciliano, hvor vi fik en forfriskende juice (citrus-og orangejuice). Da Bent lige ville låne et toilet, blev han fulgt af en servitrice gennem diverse rum ned i kælderen. Elevatoren duede ikke, så da han skulle op igen, måtte han prøve sig frem igennem de mange rum.

Vi kom forbi "Blanc du Nil", en forretning med ene hvidt tøj til damer og herrer. Jeg skal altid ind at kigge for at få gode ideer. Vi begyndte at lede efter en lille købmand i de charmerende små gader med blomstrende balkoner og hyggelige huse, da vi ville hjem på hotellet at spise noget af farfars rugbrød. Endelig fandt vi en købmand, hvor vi kunne få skiveskåret salami, tomater og et glas syltetøj. Det skulle være noget, der kunne holde sig i vores bløde køletaske, når vi kørte rundt. Vel hjemme igen spiste vi frokost på terrassen. Da der skulle gøres rent på vores værelse, gik vi en tur i Cæsars have lige i nærheden af hotellet, og her var der rigtig mange børn på skoleudflugt.
Lidt senere gik vi tilbage på hotellet og fik vores bil kørt frem kl. 14.15, hvorefter vi kørte til bjergbyen, Castelmola, hvor vi var så heldige at få en p-billet af nabobilen. Lige nedenfor p-pladsen blomstrede en stor blåregn, glæder mig til min bliver ligeså stor og smuk. I denne by var der rigtig mange katte, vi tror, det var gadekatte. Vi var inde at se en smuk kirke, Parrocchia san Nicolò di Bari, hvorefter vi gik rundt i byen og nød de smukke gader, udsigter mm. Heroppe fra var der en eminent udsigt over Taormina og helt til Amfiteatret. Der groede mange gule skærmplanter, jeg mener, det måske var vild fennikel, på bjergsiden.
Op og ned ad bjerget kørte vi på Via Leonardo da Vinci. Vores p-billet gjaldt ½ time, så ved 16-tiden kørte vi ned til stranden. Det var svært at finde en p-plads, men vi var heldige at have en lille bil, så det gik lige. Der var mange trapper ned til stranden og mange boder med hatte og smykker. Da vi kom ned til stranden ved Sol a Lido, kom nogle kvinder hen og ville give os zoneterapi og massage, men vi var ikke interesserede. De blev dog ved med at komme, mens vi sad og nød solens sidste stråler. Da vi efter en times tid gik tilbage til bilen, nød vi udsigten til de smukke krukker ved husene. Vi kørte ad noget kringlede veje hjem til hotellet igen.

Ved 19.30-tiden gik vi op i byen at finde et sted at spise. På Mamma Rosa fik vi bars filet med salat, lækkert. Det var dog noget køligt at sidde udendørs at spise efter solnedgang. Der kom et par musikanter forbi, og

de ville selvfølgelig gerne have et par håndører. Kl. 21 var vi hjemme igen, og vi kunne igen få varmen med en kop the/kaffe på værelset samtidig med, at vi så lidt fotos fra dagen.
Dagens skridt: 15.445.

Onsdag den 18. april

Vi vågnede ved 3-tiden ved at det dryppede på terrassen, regn eller vanding af altankasser med blomstrede rosmarin og pelargonier.
Morgenmaden var også fin denne dag. Bent tog den lette udgave med yoghurt og lignende, da hans mave var lidt træls. Heldigvis havde jeg taget paraghurt med, så det hjalp hurtigt. Herefter pakkede vi. Der var heller ikke god udsigt til Etna denne dag, ☹ så turen dertil blev droppet. Kl. 8.22 var vi klar til at forlade hotellet efter at have betalt byskat og parkering (7 x 2€ + 15 x 2€). Vores bil blev kørt frem, vi pakkede den, og startede opturen ad "trappen", men desværre kom der en varevogn ned, pyh, så vi måtte bakke tilbage til hotellet.
Bilens tæller stod på: 2.150 km.
I Taormina bliver gaderne holdt fint rene. Dette vender vi nok tilbage til senere. En murer holdt med bildøren åben, så vi måtte krybe forbi. Turen gik i retning af Palermo. På en kirkevæg så vi et billede af paven samt nogle store højtalere. Der vokser mange flotte alpevioler i altankasserne. Jeg hapsede nogle frø i går, så jeg er spændt på at så dem, når vi kommer hjem. Vi kom også forbi et flot blomstrende NZ-juletræ, mange blåregn og figenkaktus. Nær et udtørret flodleje fik vi nogle få stænk på ruden.
Kl. 9.10 og ca. 15 km fra Taormina kom vi til den botaniske og geologiske park, Gole Alcantara. Her var vi så heldige at kunne få senior billetter, 2 x 8€. Kløften er opstået under et af den nærliggende vulkan, Etnas, udbrud. Kløften er op til 50 meter dyb og er blevet oversvømmet af en stærk strøm af fersk vand, der kommer ned oppe fra bjergene. Det er muligt at følge floden (i vandet) til fods gennem kløften på en strækning på 150 meter gennem bjergenes dramatiske vægge og kulisser. På stisystemet ovenfor, som vi skulle følge stod en masse citrus og appelsintræer, som duftede vidunderligt, så vi var flere gange henne at dufte til de skønne citrusblomster. Da vi kom til kløften, blev vi meget betagede af de stejle og fugtige klippesider, hvor duer og svaler fløj rundt. Heldigvis havde vi taget vores jakker med, da det støvregnede lidt. Det gav et flot farvespil, der hvor de fugtige klippesider mødte de tørre steder. Da vi havde været rundt og set det hele oppefra, sad jeg lige og nød det på en sten med udsigt til en lille dam. Pludselig fik jeg øje på, at der var sumpskildpadder i dammen. Herefter tog vi elevatoren ned til floden. Vi måtte ikke benytte gangstien, da den var meget stejl. Vi gik langs floden hen til de lodrette klippevægge.

Herfra kunne vi kun komme videre ved at gå i vandet. Jeg gik ud til et klippefremspring, men selvfølgelig fik jeg en våd sandal, nå skidt pyt, den tørrede hurtigt.
Efter at have købt lidt at drikke gik turen ved 11.20-tiden videre. Omkring Randazzo var der mange terrasser i landskabet, hvor der blev dyrket forskellige planter. På en lang strækning blev asfalten raspet af og

ny asfalt lagt på. På bjergsiderne voksede der mange gyvel, gule skærmplanter og blomstrende hyld. Vi så også hyrder komme drivende med store flokke af får og geder. Desuden så vi flere store olivenlunde og vinmarker. Vi kom gennem Mojer Alcantara. Ved 12-tiden fik vi en stor regnbyge med store dråber, som efterhånden udviklede sig til vild regn og larm på taget af bilen. Nogle steder var der store lava-marker. Vi kørte over Alcantara kløften, og vi oplevede at vandet brusede ned ad vejen. Efterhånden blev det tørvejr, så nu kunne vi igen høre, hvad vi selv tænkte. Lidt senere bevægede vi os igen op i landskabet ad snørklede veje langs store pinjetræer med store kogler. I den forbindelse kom jeg til at tænke på, at da vi før ferien hjalp Berith med at rydde op, om hendes store pinjekogler fra vinterdekorationerne var røget på lossepladsen, og ja, det var de, så der var en god grund til at holde et sted og finde nogle nye. Efterhånden, som vi kom højere op i Nebrodi National Park, forsvandt vegetationen. Da Bent jo var chauffør, kunne jeg hygge mig med at strikke på hans halstørklæde, som skulle passe til hans nye hue. Ved 13-tiden kørte vi ned ad bjerget i heftigt regnvejr og da det blev til store hagl, besluttede vi at holde ind under et pinjetræ for at skærme bilen. Ganske vist buldrede og lynede det i det fjerne. Efter lidt tid, besluttede vi at holde frokostpause i bilen. Heldigvis stod køletasken på bagsædet, så det var nemt at kreere frokosten. Pludselig opdagede vi, at skovbunden kom sejlende forbi os, det virkede helt underligt. Da regnen stilnede lidt af, var Bent ude at samle nogle store kogler op. Vi kørte videre, men regnen vendte tilbage. Lidt senere valgte vi at tage Autostradaen til Palermo. Forinden var vi kommet gennem en rundkørsel med mange flotte guldkuglekaktusser. Over en lang strækning var der utrolig mange tunneller.

Dagens motion: tænd og sluk vinduesviskerne.

Ved Cefalù betalte vi 4,80€ i vejskat. Vi kørte ned til vandet og lavede et kort fotostop. Her var p-pladserne kun beregnet til byens borgere. Vi valgte bjergturen fra pga. vejret. Der skulle ellers være smukt med den gamle fæstning og den normanniske kirke i byen – det må dog vente til en anden gang. Herefter fortsatte vi ad hovedvejen mod Palermo. Lidt senere kom vi på Autostradaen igen, denne gang uden at betale. Lidt efter spottede vi rigtig mange drivhuse på skråningerne.

Ca. 16.50 ankom vi til Hotel Vecchio Borgo i Palermo. Bilen blev parkeret lige udenfor bag en snor, og vi skulle aflevere nøglen, så hotellet kunne flytte bilen om nødvendigt. Vi fik en fin velkomst og efter at være flyttet ind på værelse 603, gik vi ned i receptionen og fik os et stykke kage. Derefter gik vi ud i byen for at se os om. Vi gik ad Piazza Ruggera Settimo til Piazza Verdi ved teatret og her fik vi at vide, at vi kunne komme igen i morgen til en rundvisning. Derefter gik vi videre til Quatro Canti krydset, hvor der er figurer i alle 4 husender. Vi var inde i en turistinformation for at spørge efter et Sicilien kort, men de havde ikke flere. Vi var vist lidt for nærige til at købe et kort og fik at vide, at vi kunne finde alle tingene på www.seSecilien.dk
Ved Palazzo Pretorio, også kendt som ørne paladset med det flotte springvand, var der meget politiopbud.

Vi begyndte at trave tilbage i retning af hotellet

samtidig med, at vi ledte efter et spisested. Vi gik på Atm Spera ved 19-tiden, men de var nu ikke meget belevne på denne restaurant. Der var kun en gæst foruden os, ellers var det vist mest mad ud af huset. Musikken var så høj, at vi bad om at få skruet lidt ned. Vi fik pizza, og resterne fik vi med hjem til morgendagens frokost. Vel hjemme på hotellet spurgte jeg efter et par kopper til the. Jeg fik både kopper og hot water samt mange forskellige thebreve, og så måtte hende i receptionen forsøge at trykke på knappen i elevatoren for mig, fornemt. Vi havde lånt Kjesten og Flemmings kogekande, og vi havde ikke tænkt på, at der var krus med i den. Nå, vi fik så ikke brug for den denne dag. Vi boede lige ved et vejkryds, hvor mange gader stødte sammen. Mange biler kørte forbi med højlydt musik, og det lød også, som om mange børn og voksne snakkede og larmede. Bent faldt i søvn allerede kl. 21, så jeg hyggede mig med at sidde i sengen og strikke. Larmen fra gaden varede dog ved temmelig længe.

Dagens skridt: 13.422.

Torsdag den 19. april

Vi stod tidligt op og gik til morgenmad. Spisesalen var helt fuld og buffeten var næste ryddet, da der var en hel busfuld tyskere. Vi kom til at sidde sammen med nogle fra Solingen, og dem fik vi en hyggelig snak med. Lidt i 9 var vi klar til at udforske byen. Vi ville op at se markedet, Markado Ballaro. Der var fisk i læssevis, grøntsager, kød, krydderier, tøj og alt hvad hjertet begærer. Vi så en slagter stå at skære kyllingeskiver megatyndt ud, hvorefter han glattede dem med hånden. Mange små trehjulede lastbiler udgjorde grøntsagsboderne. Lidt længere fremme var der også boder med alskens genbrug. Vi kom til at gå langs rester af den gamle bymur.

Da vi kom til ruinerne af Chiesa di San Giovanni Degli Eremiti, valgte vi at gå ind at se nærmere på det, 2 x 6€. Denne kirke blev bygget omkring år 1140 af Roger den 2., da Sicilien var under Normannisk herredømme. Klosteret ved kirken var det rigeste på øen. Kirken blev bygget ovenpå resterne af en moské. Det mest fascinerende er nok kirkens ydre med de fem røde kupler, et karakteristisk træk ved mange arabisk-normanniske kirker og i særdeleshed klosterhaven med søjlegange med grønne appelsintræer og strålende farver fra agaver, bougainvillea, roser, granatæbler og mange andre blomstrende buske. De frodige planter kravler op ad murene og snor sig om de hvide søjler i klosterhaven og bedøver én med deres stærke, krydrede dufte. Kirken lå lige i nærheden af Park Olando. Så vi ville finde indgangen til parken. Vi spurgte, men lågerne var låste, der stod ellers, at den skulle være åben. Vi forsøgte at gå rundt om parken for at finde en indgang, og der var også en port, men kun hvor ansatte kørte med traktorer og redskaber, så vi turde ikke bevæge os ind - sæt vi blev lukket inde.

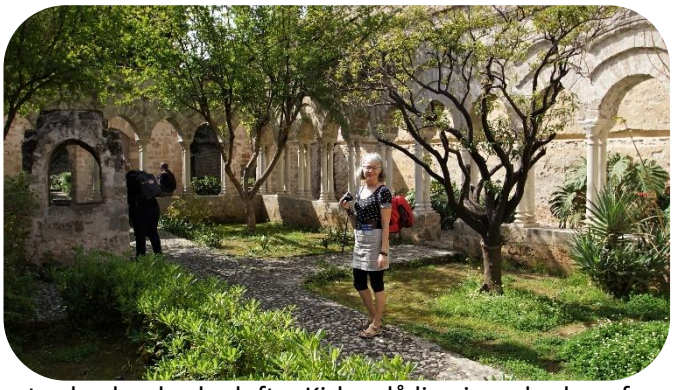

I stedet fortsatte vi vores søgen, og da vi gik langs universitetet, mødte vi mange unge, som nød deres pause på bænkene, så vi valgte også at hvile os på en bænk, mens vi på telefonen undersøgte mulighederne for at komme ind i parken. Det var et stort universitet, så vi valgte at gå tilbage. Vi så også de sjove træer med pigge på stammerne og bomuldslignende frugter, som vi også så både på Madeira og i Andalusien sidste år. Jeg prøvede at samle noget "bomuld" op, men det var fugtigt og fedtet.

Derefter gik vi gennem et grønt område til katedralen, som ligger på det ældste og helligste område i Palermo, hvor fønikere, romere, byzantinere og arabere havde bygget deres kultbygninger. I 1184 rev ærkebiskoppen i Palermo, moskéen ned og påbegyndte bygningen af en ny, storslået katedral, symbolet på den religiøse magt i byen. I løbet af de næste århundreder har tilbygninger og restaureringer ændret den oprindelige bygnings udseende. Facaden står mellem høje tårne og slanke søjler og er forenet med klokketårnet foran den med to spidsbuer. En stor portal fra det 14. århundrede og tunge bronzedøre fører ind i kirken. På højre langside findes en søjlegang i gotisk-catalansk stil fra det 15. århundrede. Af særlig skønhed er apsisserne, der, som de eneste, har bibeholdt de oprindelige former fra det 12. århundrede. Langs med væggene står marmorstatuer af helgenfigurer, og i det første og andet kapel i det højre skib findes de kongelige og kejserlige gravmæler.
Da vi herefter gik hjemad, mødte vi i gågaden en dansk rejseleder, som fortalte om grillede "blodappelsiner". Det lød spændende. Hjemme på hotellet nød vi pizzaresterne fra dagen før til vores frokost. Vi havde i "Turen går til Sicilien" læst om, at der her i Borgo Wecchio området nogle år tidligere havde været flere mafia-opgør. Vi hverken så eller hørte noget i den retning.
Efter frokosten gik vi ned til havnen ikke langt fra vores hotel, og her fik vi øje på et stort krydstogtskib, Costa Diadema. I den anledning kom vi til at snakke om Costa Concordias forlis i januar 2012. På kajen ved krydstogtskibet stod en statue og skuede ud over havet. Vi gik længere ud på havnen og så rangering af containere og var helt ud at kigge på slæbebådene. Herefter var det forbudt at gå længere pga. rangering af diverse materiel. Derefter gik vi tilbage og ud til fiskerihavn/lystbådehavn, og her holdt vi et lille hvil på en bænk med udsigt til lystfiskere mm. Der lå nogle flotte små fiskerjoller i havnen, og på kajen sad nogle mænd og bødede deres garn.

Vi tænkte, at det kunne være lækkert med en af de gode italienske is, så vi fik is med amarena, cacao og en siciliansk specialitet, uhm, lækkert. Desværre var der ikke lige en bænk i solen, så vi måtte nøjes med en cementblok i solen. Efter at have gået lidt i retning af hotellet, kom Bent i tanker om, at han gerne ville, at vi skulle opleve en af gaderne med ene cykelhandlere, og han sagde, at det bare lige var 2 gader længere fremme. Men vi gik og gik til Via Divisa - mega langt – ok, det var da helt sikkert en spændende gade, med cykler. Derefter fortsatte vi i retning af hotellet og kom gennem et arabisk kvarter, hvor skolebørnene lige havde fået fri.
Foran kirken Maria SS. Della Grotta holdt en fin bil med sløjfe på. Vi listede ind i kirken, satte os på bagerste række og kom med til et siciliansk bryllup. Det var vældig højtideligt, og der blev sunget "Ave Maria", meget smukt. Lidt efter var der også en, der spillede et stykke på violin. Til brudevalsen gik alle gæsterne ud af

kirken, hvorefter brudeparret kom ud, og der blev kastet rosenblade efter dem. Inde i kirken havde 3 fotografer haft travlt med at forevige hele handlingen, og udenfor var der desuden en drone. Kirken var meget smuk med udskæringer og malerier. Vi prøvede at kommunikere med et par sicilianere om de anderledes bryllupstraditioner, men de forstod meget lidt engelsk, så det opgav vi.

Efter denne oplevelse satte vi atter kursen mod hotellet ad små finurlige smalle veje, nogle beskidte og absolut ikke spændende kvarterer, indtil vi kom til de kendte gader. I bybilledet havde vi mødt en del hjemløse/tiggere.
Vi ville gerne have smagt friturestegt blodappelsin, men det var noget, der lignede æbleskiver, så vi gik i stedet hjem på hotellet, hvor vi lavede en kop kaffe/the.
Lidt før 20 gik vi ned på pladsen, hvorfra der havde været larm aftenen før. Vi tænkte, at der måtte være et spisested, men det var kun beverdinger, så vi gik op i hovedgaden og drejede til højre ned ad en sidegade, Via Mazzine og på "di Martino" bestilte vi kyllingesteaks med grøntsager, et glas hvidvin og en Franciskaner Weissbeer (ganske vist serveret i et Erdinger glas). Her kunne vi så prøve slagterens megatyndt udskårede kyllingesteak vendt i rasp, meget lækkert. Til afslutning bestilte vi 2 Amaro – det tog sin tid (måske skulle krydderurterne hentes på Etna). Amaro er en bitter fra Sicilien lavet af forskellige søde og bitre krydderurter. På restauranten, som i øvrigt var et stort telt ude på gaden, hørte vi mange gamle hits, bla. "Sugar baby love" med The Rubettes fra 1974. Vel hjemme igen, ca. 21.50, lavede vi os en kop the og kaffe, som vi nød, mens vi kiggede lidt på morgendagens aktiviteter.

Dagens skridt:

Fredag den 20. april

Bilens tæller stod på: 2.409 km.
Efter morgenmaden var vi klar til afgang fra Hotel Vecchio Borgo. Vi fik afregnet byskat og parkering: 32€. Bilen blev lukket ud af indelukket, og kl. 8.40 var vi klar til at komme ud på dagens eventyr. Langs vejen var der rigtig mange spændende grøntsagsboder. Efter ½ times kørsel og noget køren rundt (GPS'en kendte ikke alle de ensrettede veje), kom vi til Cappuciner klosteret. En mand anviste os en p-plads, og det skulle han have 3€ for, men så passede han også på vores bil.
Cappuciner-klostret med katakomberne i kælderen ligger i udkanten af Palermo. Nicherne med de døde mumier står tæt. Nogle ligger på hylder, andre i kister. Vi gik meget hurtigt gennem gangene til vi kom til mumien af den 2-årige Rosalia Lombardo, som i 1920 døde af den spanske syge. Hendes far, den sicilianske general Mario Lombardo, blev så nedslået over sin datters tragiske død, at han overtalte lokale munke fra Kapuciner-klosteret i Palermo til at genåbne de gamle katakomber, der ellers havde været lukket i årtier, og

så fik han en dygtig balsamerer til at konservere hendes lig. I dag ligger hun i en glaskiste og ser ud som om hun sover. Vel oppe igen købte vi et par postkort. Derefter gik vi en tur på kirkegården bag klosteret, hvor der var store gravmonumenter over f.eks. Pirelli familien (det var vist noget med bildæk) og Orlando familien. Alle grave var smukt pyntede med blomster, som kunne holde sig længe.
Herefter fortsatte vi turen til Monreale, som ligger på en høj 8 km fra Palermo. Katedralen, Santa Maria la Nuova, er en meget smuk katedral. Til opførelsen af denne kirke knytter der sig også et sagn: Normannerkongen Vilhelm 2. (1166-89) skulle under en jagt have taget sig et hvil under et johannesbrødtræ. Da kommer jomfru Maria til ham i en drøm og befaler ham at bygge en kirke, et kloster og en borg på stedet. Det blev til katedralen samt klosteret i Monreale. Vilhelm 2. var kun 13 år, da hans far, Vilhelm 1. døde. Han blev kronet som 18-årig, og kirken blev påbegyndt 3 år senere. Vi blev meget betaget af det mægtige kirkerum med en serie af mosaikbilleder, der fortæller historien fra det gamle testamente fra skabelsen til Jacobs kamp med englen, og på sideskibenes vægge bliver Jesu historie fortalt. Ved siden af kirken var der en van Gogh udstilling, men den fravalgte vi.

Der var mange forskellige betjente i byen. Ved en bank stod mange Gendarmerie Militare betjente, så vi fik lov til at tage et billede af dem samt fik at vide at de tilhørte militærpolitiet. I denne by var der meget flotte lysudsmykninger over gaderne, man kunne føle sig helt hensat til juleudsmykning. Det må have set flot ud om aftenen. Da vi gik tilbage til bilen, så vi p-vagten, godt at vi havde trukket en billet.
Vi kørte videre gennem Pioppo på vej SS186, og vi kom gennem et klippelandskab med mange blomstrende gyvel. Der var også opsat et kraftigt hegn til at stoppe stenskred. På denne strækning lå der rigtig mange affaldsposer langs vejen. Det så ud, som om de bare var smidt ud af bilerne!!
Der var lavet mange fine marker langs vejen, så det må have krævet planering, fjernelse af sten og klippestykker at anlægge disse jævne marker.
Efter at have kørt et stykke tid på vej A29 dir kom vi til Segesta. Vi måtte ikke parkere ved templet, men måtte køre tilbage til stationen og parkere der. De kunne nu godt have skiltet med parkering!! Mens vi ventede på shuttle-bussen, kiggede vi lidt på boderne ved p-pladsen, og vi fik en hyggelig snak med en kvinde, der lavede broderier, macramé mm. Ved 12-tiden kom vi med en shuttlebus op til templet, 5€. Derudover betalte vi 2 x 6 € for billetter til templet og Amfiteatret. Vi gik op til det doriske tempel (ca. 430 f.Kr.) med 36 søjler. Som en oprindelig trojansk by blev Segesta fri for at betale skatter, og sammen med erobringen af store landområder blev byen en vigtig magtfaktor. Under den Første Puniske Krig blev byen en del af Romerriget. (De puniske krige har jeg læst om i Latinundervisningen i skolen for snart mange år siden). På arealet omkring templet voksede mange smukke blomster og ligeledes benede små grønne firben af sted, så snart vi nærmede os. Derefter tog vi bussen til amfiteatret, 2 x 1,5€. På vej dertil, fik vi nogle fine kig til templet. Amfiteatret i Segesta anvendes stadig til skuespil i sommerperioden, bl.a. de klassiske græske tragedier. Det ligger på toppen af Monte Barbaro, 431 meter over havet. Scenen ligger mod nord, og landskabet bagved hører med til scenografien. Der er plads til 15.000 tilskuere. Fra toppen af

teatret var der en storslået udsigt over landskabet, og lyden nede fra arenaen var rigtig god. Fantastisk byggeri. Ca. 14.15 tog vi bussen ned fra Amfiteatret. Bent gik lidt tilbage ad vejen for at tage nogle billeder af templet. Derefter tog vi shuttlebussen tilbage til p-området, købte et macramé armbånd i boden, og gik hen til bilen, hvor vi spiste lidt frokost fra vores køletaske.

Ved 15-tiden forsatte vi i retning mod Trapani, og da vi kom til afkørslen til Trapani og Marsala så vi rigtig mange mimoser. Her voksede også de store kaktustræer, euphorbia Candelabrium, som vi så i Kenya for et par år siden. Vi ville ud at se saltmarkerne og som det primære finde nogle flamingoer at fotografere. Vores GPS valgte en meget smal vej, og her var der en hund, der fulgte efter os, VUF VUF. I området var der mange vinmarker og olivenlunde. Lidt i 4 kom vi til saltmuseet og saltmarkerne, som vi havde kørt langs med, men uden at se flamingoer. Ved saltmuseet snakkede vi med en ung mand, som sagde, at der om morgenen var mange flamingoer ved museet, men om eftermiddagen fløj de andre steder hen. Vi gav et par € for at få lov til at gå en tur rundt om saltmarkerne. Et sted kom vi forbi en stor bunke salt, og så fandt vi en pose, som vi fyldte med saltkrystaller. Vi kunne se, at andre havde gjort det samme. Et spændende sted. Museet fravalgte vi, da vi ville ud at lede efter de store fugle. Vi kørte videre langs saltmarkerne, og ved Salina di Trapani i Paceo, var der en vandresti, og her spurgte vi en flok unge mennesker med fotografiapparater om fuglene, men nej. Der var mange styltløbere, så de skulle lige foreviges, og da der kom et par kvinder med et stort camera, fik vi at vide, at der meget længere ude gik en flok flamingoer, så vi skyndte os i den retning, ca. 15 minutters gang. Flamingoerne gik i flere små flokke helt ude ved de sidste saltbassiner. Her stod også noget gammelt grej til brug i og ved bassinerne. Desværre gik flamingoerne meget langt væk, men vi fik alligevel nogle gode billeder af dem. Da vi havde set os mætte på flamingoer, gik vi tilbage til bilen og kørte mod vores næste overnatningssted. På vejen kom vi forbi/kørte langs et militærområde, flyvebase Birgi.

Langs togskinnerne var de store agaver klippet ned, da de ellers kunne genere togtrafikken med deres blade og blomsterstande.

I et område var der mange store drivhuse i plastik. Gad vist, hvad der dyrkes i disse?

Omkring kl. 18 ankom vi til Baglio Cudia Resort nær Marsala. Vi blev vist over til værelse 4 i gårdhaven af pigen i receptionen. Vi flyttede ind, men pludselig kom en mand og sagde, at der skulle vi ikke bo, for der stod værelse 5 på vores nøgle. Nå, men så måtte vi til at flytte hele molevitten over på det andet værelse i den modsatte ende af gårdhaven. Feriestedet er en traditionel siciliansk landejendom med et tårn fra det 17. århundrede, og det er smukt restaureret og har klassisk indretning med møbler fra det 19. århundrede. Det ligger nær ved Stagnone Lagunen, som vi vender tilbage til i morgen. Foran vores p-plads voksede den smukkeste slyngplante.

Ved 19-tiden kørte vi ind til Marsala og nede ved stranden gik en ung mand og anviste p-pladser, og det fik han 1€ for. Det var en hyggelig by at vandre rundt i, og efter lidt tid fandt vi en restaurant Portale Botteghe, hvor vi fik mixed grill for 2 til 25€. Egentlig var det mest et drinkssted, da folk fik et par drinks og nogle snacks. Bartenderen var rigtig god til at ryste drinks. Der var vildt meget mad, så vi kunne kun spise

halvdelen, og vi fik resten med hjem til næste dags frokost. Vi var hjemme igen ca. 21.30, og så hyggede vi os med en kop kaffe/the, mens Bent lagde billeder ind og jeg strikkede lidt på min jakke. På badeværelset var der pludselig en stor invasion af myrer og flyvemyrer.
Dagens skridt: 35.295

Lørdag den 21. april

Bilens tæller stod på: 2.562 km.
Der var fin morgenmad fra kl. 8 med gode brød, kager og rester fra gårsdagens dessert, yoghurtfromage med ladyfingers og friske jordbær. Vi var de eneste til morgenmad. Der holdt ellers en del biler på p-pladsen dagen før. Kl. 9 var vi klar til afgang fra Baglio Cudia efter at vi havde fået gjort forståeligt, at vi gerne ville se flamingoer. Først troede de, at det var flamenco-dans vi ville opleve, men så fandt Bent et billede af en flamingo, og så blev misforståelsen ryddet af vejen. Vi fik fortalt, at det var muligt at se flamingoer i lagunen nær øen Mozia ganske tæt ved. Da vi kom ned til havet, var der den smukkeste udsigt med farvestrålende små fiskerbåde. Vi kom også forbi saltsletterne. Ved stedet, hvor man kunne sejle over til den gamle ø, Mozia, var der en informationsbod om salt og områdets dyr. På italiensk med mange fagter var der en, der forklarede, hvor vi kunne se flamingoer, og at vi jo gerne skulle se dem brede vingerne ud og flyve, da de så tog sig smukkest ud. Jeg er meget betaget af den gule og pink sukkulent, der vokser tæt på havet. Vi valgte at køre videre fremfor at tage ud på øen, Mozia, så det må vi have til gode til en anden gang. Gennem et hegn ind til de inddæmmede saltsletter kunne vi på afstand se nogle få flamingoer og sølvhejrer gå og æde i det lave vand. Herefter kørte vi videre og kom forbi saltmuseet. Pludselig blev Bent til Benito, da vi kom til at køre på nogle **meget** smalle veje, som viste sig at ende blindt ved en Kitesurfer School. Vi kørte ud for enden af lagunen, men der dukkede ikke flere spændende fugle op, så vi kørte tilbage, og her så vi en traktor køre og harve mellem vinstokkene. Ved 10.30-tiden satte vi kursen mod Marsala, og så sendte GPS'en os ind på en meget smal vej, og herefter kom vi på vej SP21. På vores tur kom vi forbi mange kæmpestore plastikdrivhuse. En del af vejen kørte vi med udsigt til havet, smukt. Vi kørte et lille stykke på Autostradaen, inden vi drejede mod Selinunte, som ligger ude ved kysten. På dette stykke så vi mange oliepalmer og desuden mange olivenlunde, hvor træerne havde fået en hvid klud på som mavebælte. Mon ikke det er for at forhindre snyltere eller dyr i at kravle op i træerne.
Vi kom til den store parkeringsplads i Selinunte omkring kl. 12. Mange sælgere kom hen til os og falbød deres spisesteder, men vi havde jo lækre rester fra dagen før, så vi nød vores frokost: rugbrød med grillspyd, pølser og revelsben, siddende på en kantsten. Nogle tyske cyklister kommenterede vores lækre mad, og mente, at vi vist havde et godt spisested. Derefter købte vi billetter til de græske templer, 2 x 6€. Vi fik også en flot bog om templerne, men den fandtes desværre kun på italiensk.
Fra www.trapani.dk
Selinunte blev grundlagt i år 628 f.kr af folk fra Megara Hyblaea, en lille græsk koloni mellem Augusta og Siracusa. I over 200 år var Selinunte en af de mest betydningsfulde og progressive græske byer på Sicilien, kun overgået af Siracusa.

Selinunte lå i konstant strid med Segesta nordpå, og allerede i år 409 f.Kr. knuste kartagerne byen. Her blev folkene fra Kartago boende indtil år 205 f.Kr. hvor romerne under den 1. puniske krig drev Kartago ud af Sicilien. Inden folkene fra Kartago flygtede ud af Sicilien, forsøgte de at jævne byen med jorden. Heldigvis nåede de ikke at ødelægge hele byen, så vi i dag har mulighed for at se flere velbevarede ruiner.
På det arkæologiske område ved Selinunte er det muligt at se flere templer, der alle er kendetegnet med et bogstav. Tempel E, F, G står for sig selv på den store grønne slette i øst.
Tempel G var det største tempel, også kendt som Zeus-templet. Zeus templet er det 4. største græske tempel, der nogensinde er blevet bygget, ikke alene i Sicilien, men i hele den græske verden. Desværre står templet ikke længere og er blot en kæmpe bunke af store sten.
Derimod er tempel E flot bevaret. Tempel E, også kendt som Hera templet, stammer fra ca. 460 f.Kr. Når man ser de kæmpe store søjler på 5-6 meter i diameter, kan det give et godt indtryk af, hvor enormt tempel G må have været. De flotteste metopeplader fra tempel E er flyttet for mange år siden og kan nu ses på det Arkæologiske museum i Palermo.
Helt ud til havet ligger den egentlige by Selinus (Akropolis) vest for de østlige templer. Væggene omkring Akropolis blev genopbygget af arkæologer i 1927. Der er enkelte segmenter af muren, der står urørt fra oldtiden. Man mener, at der har boet omkring 20.000. I Akropolis findes templerne A, B, C, D, O, hvoraf det kun er tempel C (Apollo templet) der står i synlig stand.

Vi gik længe rundt i de enorme ruiner og undredes over, hvordan de store søjler var stablet ovenpå hinanden, og hvordan mange af dem nu bare lå hulter til bulter i landskabet. Ved et af templerne "hjalp" nogle bier med genopbygningen af søjlerne, idet de havde travlt med at lave bistader. Et jordskælv havde også bidraget til at templerne væltede. Lidt før kl. 14 var vi tilbage ved bilen, hvor vi fik drukket noget vand. Herefter kørte vi op til et andet tempel, som lå et godt stykke fra de andre templer. Der voksede mange smukke blomstrende træer langs vejen. Efter et stykke tid satte vi kursen ned mod byen, da vi efterhånden trængte til at styrke os på en is. Det var lettere sagt end gjort, men til sidst var vi så heldige at finde en lille restaurant, Pierrot, med is, så vi nød udsigten over middelhavet og spiste is. Herefter kørte vi videre, mens vi studerede de mærkelige og meget voldsomme skyer – der kom heldigvis kun 10 store dråber vand. Vi kørte i retning af Agrigento på vej SS115, og her kom vi ind i et regnvejr med meget store dråber. På et tidspunkt kom vi forbi politiet, som stod og fotograferede, men vi var heldigvis lovlydige. Ca. 16.15 kom vi til Scala dei Turchi (de tyrkiske hvide trapper), som ligger mellem Realmonte og Porto Empedocle. Ved et udsigtspunkt tog vi billeder af de smukke klipper, der rager ud i havet som en kæmpe hvid pynt med blødt formede kalkstens klipper/terrasser. Klippen består af mergelsten, som udover kalk også indeholder porøst mudder og aflejret dynd, som let eroderer. Vi var heldige, at der lige blev en plads ledig, og derefter gik vi ned til stranden ad mange trapper. Ved stranden nød vi at gå i

det lave lune vand. Vi kom til en slags afspærring grundet jordskred, hvor der stod, at det kostede 100€ i bøde at fortsætte ud til klipperne, men alle mennesker gik derud. Det var et imponerende flot syn med de hvide kalkstensklipper med mange terrasser. Udsigten derfra er også noget for sig. Det fine sand klæbede meget til vores fødder, så heldigvis var der en brusekabine, så vi kunne vaske sandet af, inden vi skulle op ad alle trapperne. Heldigvis kunne vi indimellem stoppe og nyde udsigten samt kigge på den spændende vegetation. Herefter fortsatte vi turen, og efter ½ time ankom vi til Hotel Della Valle i Agrigento. Værelse 107 var rigtig lækkert. Bent og receptionisterne havde nogle sjove ordspil, bla. om det var gratis at parkere. Vi måtte selv vælge, om vi parkerede overfor hotellet eller på p-pladsen ved supermarkedet, så skulle receptionisten bare have 2€ ned i foret. Nå, men de var meget interesserede i Bents flotte camera, og så tog han et billede af de 2 glade gutter. Lidt senere sagde Bent, at det kostede 10€ at få billedet! Ti hi. Herefter gik vi op på vores værelse, lavede kaffe og the, som vi nød på den dejlige store terrasse samt kogte vand til vores vandflasker. Omkring 19.30 travede vi op i byen, og der var mange nerier langs vejen, men endnu ikke i blomst. Et par unge gutter på scooter råbte noget mindre pænt efter os, men vi reagerede ikke. Der var næsten trafikkaos på vej op i byen. På restaurant Nzolia fik vi lov til at spise, hvis vi kunne være færdige før kl. 21, da bordet var reserveret. Vi fik en meget lækker tun-gaspazzio i et rundt brød med mozzarella og artiskok. Der kom mange sælgere rundt ved bordene, og vi lagde især mærke til en mand med nogle sjove lysende balloner. Da vi gik hjemad igen, var der mange sælgere og mange mennesker på gaderne. Vi var hjemme ca. 21.30 og så hyggede vi os med kaffe og the på værelset.

Dagens skridt: 31.671

Søndag den 22. april

Vi fik en fin morgenmad på hotellet.
Ca. 8.40 gik vi i retning af Templernes dal. Langs vejen var der marker med oliventræer, mandeltræer, oliepalmer og kaktus. Vi så 2 små firben slås helt vildt, mens andre lå og solede sig. Der var en rigtig flot udsigt til de store templer. Vi kom gennem et sikkerhedstjek, inden vi kunne købe billetter. Entre: 2x15€ for at se både templer og haven. Med sine 1.300 hektar er Templernes dal det største arkæologiske område i verden. Imponerende bygningsværker. Vagten havde travlt med at fløjte efter folk, der sad eller gik oppe på ruinerne. Ved 10-tiden fik vi en appelsinjuice på Acrosoli, og her så vi en af de sjove yuccapalmer, som vi også så på Madeira

sidste år. Dens blomsterstand dannede en hel bue. Jeg forsøgte også at få fat i et par frø. Ved et af templerne lå en meget stor statue af en mandlig bronze-engel. På et tidspunkt spurgte vi opsynspersonale om vej til haven, de forstod ingenting, men da vi fandt billetten frem, fortalte de på italiensk, at vi skulle til højre ved templet. (kolymbetra = have). Ca. 11.30 gik vi ned i haven, og her var det muligt for 2x10€ at tilkøbe en rundvisning samt tur i de smalle underjordiske gange/vandkanaler med drypsten. Vi fik udleveret hjelme, og derefter gik vi sammen med andre på vandring i haven. Der var 2 guider med. Vi havde den engelsktalende for os selv. Vi fik fortalt om forskellene på citrustæerne, deres blade og frugter. Der var en del udskæringer i stenene, og vi fik fortalt, at det var nemt at lave udskæringer i TUF-sten. Herefter skulle vi iført vores hjelme, gennem den meget smalle og underjordisk gravede gang, hvor vandet engang løb. Der er 18 grader i vandkanalen året rundt. Nu var der små fine drypsten i loftet, og nogle steder sivede vandet gennem klippevæggene. Vi fik historierne om, hvordan grækere, arabere og romere havde haft deres fejder på Sicilien i gamle dage. Vel oppe igen smagte vi på de lækre hjemmelavede marmelader. Vi smagte også en appelsincreme, meget sød, men den kan nu ikke måle sig med vores egen hjemmelavede lemon curd. Herefter gik vi rundt i haven på egen hånd. Vores guide havde fortalt at mange appelsiner skulle høstes de næste dage. Vi så også en del, der var faldet ned. Efter at være kommet op af haven igen, gik vi op til Tempel Vulcano. Her stod mange appelsintræer, og vi fandt en appelsin på jorden. Skyerne var efterhånden ved at trække sammen, og vi kunne høre rumlen i det fjerne, så vi besluttede at begynde at gå hjemad. Udsigten til Agrigentos moderne bydel var meget smuk. Ved udgangen var der mange spændende ting at købe. På vejen tilbage til hotellet observerede vi mange spændende spisesteder. Vel hjemme igen, spiste vi frokost på terrassen (rugbrød, spegepølse, marmelade, kaffe og the). Lidt efter kom der en lille byge, men det forhindrede os ikke i at vandre op i byen. Vi kom forbi agaver, der satte frø, mens andre lavede unger, lidt pudsigt. Vi kom også forbi gårsdagens spisested, kom gennem en lille have og gennem de gamle smalle gader til katedralen, som vi havde hørt skulle være meget smuk, men desværre var den lukket. I stedet fandt vi et sted at købe en is. Her er der mange, der får en bolle skåret over og fyldt med is, det virkede meget specielt på os. Vi gik tilbage ad de gamle smalle gader. Vi var inde at se kirken Lorenzo, som i dag er et kulturhus, spændende. Herefter fortsatte vi ad de smalle gader og kom til en klosterkirke. Nonnen ved døren havde sin hund med, og hun fortalte lidt om kirken og deres søsterorden, resten kunne vi læse på skiltene inde i kirken. De var 6 nonner; 4 ældre og 2 unge. Vi gav 5€ for at se kirken, som var fra 1704. Inde i kirken var der en figur fra 1492, sikkert givet til kirken i en eller anden anledning.

Herefter fortsatte vi gennem snævre gader, gennem byparken og til den katolske kirke, Santuario di San Calogero, ved siden af Nzolia. En ældre dame kom hen og fortalte en masse, men vi forstod det ikke. En herre kom så hen til os og fortalte, hvordan kirken var opstået. Manden, som var portrætteret på kirkens alter, kom til Agrigento, hvor han opdagede, at folk sultede, og så delte han brød ud til alle og folk overlevede, hvorfor de byggede en kirke til ære for ham. Ved 17.30-tiden sad vi på en bænk og nød solens

sidste stråler og det pulserende gadeliv. Samtidig kunne vi lytte til et par musikere på keyboard, trommer og guitar, og så sad vi også og undrede os over de lokales effektive parallelparkeringer. En times tid senere var vi hjemme igen – vores nøglekort duede ikke, så det måtte lige kodes om. Vi hyggede os lidt på terrassen, inden vi ville ud at finde et sted at spise. Da vi kom nedenfor hotellet, kom der 10 Harley Davidson motorcykler og portieren havde travlt med at anvise parkeringspladser. Alle motorcykler var fra Østrig kunne vi se på deres A på nummerpladen. Herefter gik vi ud til restauranten, hvor der var udsigt til Tempeldalen. Øh, på et skilt stod der Michelin 2017 og 2018, så vi vendte hurtigt om, det var vist ikke lige for vores pengepung. Vi gik tilbage og gik på Mythos Nella Valle di Filippo Tapparello, hvor vi fik pizza med kebab og grøntsager og klapsammen pizza med kebab og grøntsager. Vores forsøg på at få dessert, involverede hele 3 borde i samtalen. Vi fik tiramisu og en speciel pistaciedrink, meget lækkert, og bagefter fik vi lov til at tage et billede af flasken med vores drink. Efter hyggelig sludder over betalingen gik vi hjem til hotellet, hvor vi faldt i snak med receptionisten fra i går. Vi fik Salvatores mailadresse, så vi kunne sende billedet, som Bent tog i går. Salvatore inviterede på en drink på husets regning og fik fat på bartenderen. Drinken bestod af orangejuice, ananasjuice og grenadine. Bartenderen hyggede om os, og vi fik en vældig snak. Han havde sejlet 22 år med et engelsk krydstogtskib og 8 år med et amerikansk selskab. Det tog ham 3 år at komme i land, da han stadig følte han sejlede og gik og satte spiritusflaskerne ind til bagvæggen, så de ikke faldt på gulvet, når luksuslineren duvede i bølgerne. Vi fik også diskuteret affaldspolitik og mentaliteten med at smide affald på gader og veje.
Denne dag var hotellet booket til bristepunktet.
Ca. 22.00 hyggede vi os på værelset med kaffe og the, strikketøj og billeder. Bent fik også sendt billedet af Salvatore og kollegaen til hotellet, og der kom ret hurtigt et takke-svar tilbage.
Dagens skridt: 26.079

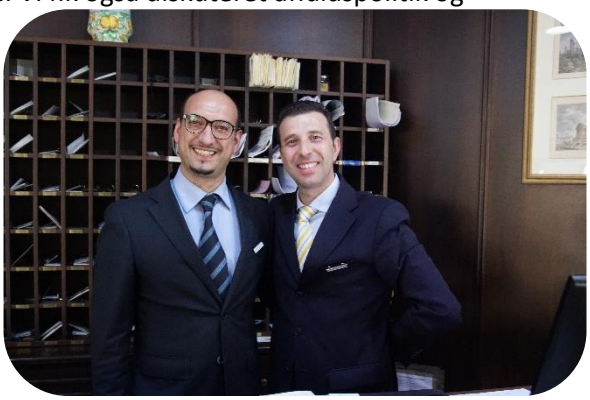

Mandag den 23. april

Bilens tæller stod på: 2.750 km
I dag var det lige vejr til min nyligt færdigstrikkede zigzag- bluse. Der var rigtig mange til morgenmad, så morgenmadsrestauranten var gjort meget større. Tjeneren sagde: ”Mamma mia” flere gange, da der blev efterspurgt amerikansk kaffe. Mens han fejede omkring brødafdelingen, gik han og sagde dyt-dyt, så folk ikke trådte op i fejebakken.
Det var lidt svært at komme til at tjekke ud, da der var mange folk og pakkenelliker over det hele, men ca. 8.30 tjekkede vi ud af hotellet efter at have betalt 6€ i by-skat. Der kom også mange busser og hentede folk. På vejen væk fra Agrigento nød vi udsigten, da vi kørte forbi alle templerne. Vejret var fint, 20 grader. Vi kom forbi et cirkus, så Bent holdt fotostop, idet han skulle have billede af de vajende flag: Sicilien, Italien, Europa og USA.
I dette område i retning af Licata kom vi forbi mange plastik drivhuse, solpaneler og flotte gule tidsler. Lidt over 9 skulle vi have tanket bilen og have vasket vinduerne, og der var god service, vi måtte ikke selv gøre noget. Det er vist mange år siden, der var denne service i DK. Efterfølgende kørte vi gennem et klippelandskab, og i den næste dal var der helt fyldt med plastik-drivhuse. I Licata kørte vi på vej SS115. Nu begyndte vi at lede efter mindesmærker fra 2. verdenskrig, da vi havde læst, at Operation Husky skulle have fundet sted mellem Licata og Gela, men trods megen søgen kunne vi ikke finde noget mindesmærke ved broen Ponte Dirillo og ingen skiltning til noget. Vi kunne se nogle forladte huse og bunkere på skråningen. Ved 11.30-tiden vendte vi bilen og kørte mod Caltagirone og Piazza Armerina på vej SP11. Midt i det hele var jeg lige i kontakt med Læseklubben, da vi skulle have nye datoer til vores næste møder. Lige ved vejen gik en fårehyrde med en stor flok får. Lidt senere opdagede jeg en stork i sin rede på en elmast ude på en mark, så vi holdt lige et lille fotostop. Kornet på denne mark var efterhånden temmelig højt. Efter vi kørte videre, så vi mange kaktus marker med bladkaktusser i snorlige rækker og i forskellige størrelser. Vi

undrede os lidt over, hvad de mon bruges til? Vi forestillede os, at det kunne være juice, creme, eller cochenillelus til farvning af bla. uld og læbestift. Vi missede åbenbart en afkørsel, men vi gjorde det GPS'en sagde, så vi kom ind gennem en by i myldretiden, og da den ville have os gennem en meget smal passage, valgte vi den fra.

Ca. 12.50 ankom vi til Villa Romana. Vi spiste vores frokost (pizza og rugbrød) ved p-pladsen nær et smukt blomstrende pebertræ. Entre: 2 x 10€ og 2 € for at parkere. Villa Romana del Casale er en gammel romersk kejservilla beliggende nær byen Piazza Armerina. Villaen menes at være bygget som et retrætepalads for kejser Maximian Herculius, der regerede fra år 285-305. Villaen siges, at være bygget på en antik by, der kan dateres helt tilbage til år 100 - 200 e.Kr. Paladset lå på det tidspunkt centralt på en ny vej mellem Catania og Agrigento. Under et jordskælv i 1100-tallet styrtede det imidlertid helt sammen, og da dets placering ikke mere var central, blev det efterhånden glemt. Paladset blev først genopdaget i 1950 og udgravet i årene umiddelbart efter. Det enestående ved paladset er, at næsten alle vægge og gulve har været dækket af mosaikker, som nu er restaureret og fritlagt. Nogle gulve fortalte en hel historie om fangsten af eksotiske dyr i Afrika, andre fortalte årets gang. Der er mange forskellige typer rum, bla. bade, patioer, køkken og opholdsrum. I nogle rum kan man se, at der er lagt nye gulve over de gamle – lidt ligesom når vi har fået nye gulvtæpper. Paladset er desuden blevet forsynet med gangbroer, så det er muligt at komme rundt og se alle mosaikkerne. Mosaikkerne viser både scener fra den romerske overklasses hverdagsliv, dyremotiver og religiøse motiver. Da vi gik fra villaen, kom vi forbi flere salgsboder, og vi blev nødt til at stoppe op, da en ung mand viste nogle smarte citruspressere, så vi købte 2 til i alt 13€, så var der også en lille gave til Berith. Ved andre boder kunne man købe nogle til 5€, men de var ikke nær så pæne.

Da vi kørte fra p-området, ville bommen ikke gå op i første forsøg, men heldigvis virkede det i 2. forsøg. Herefter bemærkede Bent, at det var blevet et rigtig flot svæveflyvevejr. Der var også nogle flot klippede buske i området. Garmin forvirrede os en del og sendte os ud på små veje, så vi endte samme sted igen, nå, men endelig fandt vi vejen mod Gela SS117, og derefter gik det mod Caltagirone på vej F24, og efter lidt bjergkørsel kom vi til byen, Caltagirone, der er kendt for sine flotte keramikprodukter dekoreret på fineste vis, og hele byen bærer præg af keramik på husfacaderne og vaser på terrasserne. Trappen Scalinata di Santa Maria del Monte med de 142 trin er udsmykket med

meget forskellige håndmalede kakler fra omkring 1608. Trappen forbinder den høje bydel med den lave bydel. Vi kom ind ca. midt på trappen, og vi nød udsigten både op og ned ad den imponerende trappe. Vi ville gerne have været ind at se kirken, Santa Maria del Monte, på toppen af trappen, men desværre var den lukket. Derefter gik vi ad den smukt dekorerede trappe til den lave bydel, og her valgte vi at få en rigtig flot dekoreret is, 2 x 4€ på Berzamo på Piazza del Municipio. Mens vi nød vores is, lagde vi mærke til en betjent, som havde travlt med at fortælle folk, at de parkerede ulovligt. Herefter gik vi gennem små gader, som også var fyldt med keramik i alle afskygninger, spændende. Kl. 17 var vi tilbage ved bilen, og så havde vi et par timers kørsel til vores hotel i Siracusa.

Vi kom på vej SS683, hvor vi så mange guldregn i blomst, men vi kom til at køre lidt rundt, da GPS'en ville have os forbi Catania for at komme til Siracusa, men for os så det ud som en stor omvej. I stedet valgte vi vej 514, hvorefter vi kom til vej SS124. I området så vi mange vindmøller, og på mange af markerne deltes de af gamle stengærder, og her så vi også en del forladte gamle huse. Skiltningen var nu noget mangelfuld. Vi fik også øje på en stor vandopsamlingsbase.

Ca. 19.30 holdt vi ved hotel Jolly Aretusa. Vi skulle kalde gennem et samtaleanlæg, og receptionisten kom ud og mente, at vi nemt kunne klemme os ind mellem 2 busser, men…. Vi fik vist en lille skramme, så det ville vi ikke, i stedet kunne vi køre rundt og komme ind fra den anden side – og hvorfor fortalte han os ikke det straks??? Bent kørte rundt, og jeg gik ind for at ordne indtjekning med pas mm. Bent kunne heller ikke komme gennem porten, så jeg forklarede, at de gerne måtte åbne, hvortil receptionisten svarede, at restauranten ikke var i den retning. Goddag mand økseskaft. Mens jeg ordnede indtjekning, blev han ved med at påstå, at vi kun havde 1 overnatning, men vi havde 2. Efterhånden var jeg godt træt af ham og også lidt forvirret, fordi han samtidig snakkede med nogle andre gæster bag mig….. Nå, endelig, fik vi da vores nøgle til værelse 445, men så var der kun håndklæder mm. til 1 person. Telefonen virkede ikke, så vi måtte ned i receptionen igen, så efterhånden var jeg blevet lettere frustreret over servicen på hotellet. Heldigvis kom en sød ung mand og sørgede for, at vi fik de fornødne håndklæder mm. Da vi havde hentet vores bagage, skulle vi aflevere bilnøglen i receptionen, da de skulle kunne rokere rundt på bilerne. Ved 20-tiden var vi klar til at gå lidt rundt i byen, dog vi havde lidt orienteringsvanskeligheder, men vi fandt da vejen ud til øen Ortigia. Vi gik op til springvandet og kiggede efter restauranter på vejen. Ved 21-tiden fandt vi en fortovsrestaurant, Le Spighe di Demetra, og her fik Bent en grøntsagslasagne, mens jeg ville smage en orangi (speciel for Sicilien – lidt af a la en knödel) med tomatsalat. Her var tjenerne ikke særlig belevne og de kunne minimalt engelsk.

Omkring kl. 22 var vi tilbage på værelset, hvor vi lavede en kop kaffe og the, mens vi snakkede om dagens mange pudsige oplevelser.

Dagens skridt: 28.756

Tirsdag den 24. april

Denne dag bestod morgenmaden mest af kager, en lille smule ost og skinke.
Kl. 8.40 var vi klar til at gå fra hotellet i retning af Parco Archeologico della Neapolis. Det arkæologiske område med ruinerne ligger tæt op ad vejene. Det kostede 2 x 10€ at komme ind. Vi startede med at se det romerske amfiteater, som ikke var nær så stort som det græske. Her i Neapolis foregik alle offentlige begivenheder i gamle dage, f.eks. skuespil på et af de bedst bevarede græske amfiteatre, Teatro Greco, fra år 500 f.Kr. Teatret kunne rumme godt 15.000 tilskuere. Mange håndværkere havde travlt med at sætte træ ovenpå stenbænkene, så de var nok ved at gøre klar til sommerens store dramaer fra antikkens tid. Derefter gik vi videre til grotten, Dionysos Øre, og da vi nærmede os, kunne vi høre sang, så vi skyndte os derhen. Det var en tysktalende guide, der også havde talenter som sanger, og sangen lød så smukt inde i grotten. Inden gruppen skulle videre, gav hun også lige "O sole mio", så man fik helt gåsehud, så smukt lød det. Et stykke derfra gik en gruppe mænd, der ikke ville ind i grotten og de ævlede om, at det sikkert ikke var noget særligt, og at hun sikkert heller ikke kunne synge!! Lige i nærheden af grotten voksede der papyrus, som vi hørte en anden guide fortælle om. Araberne hentede papyrus planten fra Nilens delta til Sicilien for rigtig mange år siden. Efter at have travet rundt i parken omkring 1½ time gik vi videre til Archimedes Park, 2 x 6€. Her fik vi vist, hvordan flere af Archimedes' opfindelser virkede, da vi var de eneste på det tidspunkt. Museet fungerer som et interaktivt eksperimentarium, hvor man selv kan afprøve Archimedes teorier indenfor geometri og hans fantastiske maskiner. Lidt senere kom en flok skoleelever, som også fik vist alle tingene. Vi fik også en mini Ipad at gå rundt med, den kunne fortælle om og vise supplerende tegninger af de forskellige opfindelser. Sjovt at prøve nogle af tingene.

Derefter gik vi hen til den store kirke, Basilika Santuario Madonna Lacrime, en moderne kirke fra 1994. Kirken er en valfartskirke bygget til en madonnafigur. Madonnaen befandt sig i et privat hjem, men ifølge katolsk tro begyndte den i 1953 at græde rigtige tårer. Der var en del skoleelever inde at se kirken, dejligt med undervisning i øens skatkammer. Nedenunder kirken var der også nogle ruiner fra fortiden.
Derefter gik vi hjem mod hotellet, og ved en gadehandler købte vi nogle bananer og jordbær til vores frokost, som vi spiste hjemme på hotellet.
Ved 13-tiden gik vi op i Ortigia-bydelen, hvor vi gik langs havnen, og straks fik vi øje på et stort krydstogtskib, Celestyal Olympia. Det skulle sejle fra byen kl. 11, men det lå der stadig. Der lå mange hyggelige små fiskerbåde i havnen. Ved et lille anlæg svømmede nogle ænder i en lille sø, som viste

sig at være et kildevæld, hvor der også voksede vilde papyrus. Ortigia havde en stor produktion af papir lavet af papyrus helt frem til 1700-tallet.
Derefter gik vi ud til borgen, men den åbnede først kl. 14.30, så vi tænkte, at vi kunne sidde et sted og få en drink. På den første restaurant ville de kun sælge drikkevarer sammen med mad, så vi fandt et andet sted, Sun Set Ortigia, hvor der også var fin udsigt til havet. Her fik vi en øl og en juice + at vi fik chips, peanuts og brødcroutoner, rigtig lækkert. Senere kom nogle danskere ind og sad ved nabobordet, så vi fik en lille sludder med dem. Det viste sig, at de var fra Nykøbing Mors, og ja, så kendte de Bents farbror Knud, som de boede næsten nabo til. Pudsigt, så lille verden sommetider kan være. Efter vores restaurant besøg gik vi tilbage til borgen, men den var stadig ikke åbnet, selv om der var gået næsten 1 time efter normal åbningstid. Herefter fandt vi en kiosk, der solgte postkort og frimærker, så vi fik ved det lille anlæg skrevet til Berith, Sander og Henrik. Det var vigtigt, at vi puttede kortene i en gul postkasse, da vi så kunne følge

deres tur til DK. Dette prøvede vi desværre ikke. Herfra gik vi op til en kirke, men vi måtte desværre ikke fotografere i Caravaggios Seppellimento di Santa Lucia kirke. Carravaggio har i 1608 malet alterstykket, som forestiller Santa Lucias begravelse, som kunstneren skildrede på dramatisk vis. Inde i kirken stod der også et notat om Michelangelo.
Herefter fortsatte vi til domkirken, som er bygget i starten af 1700-tallet. Tykke doriske søjler indgår både i det indre og det ydre af kirken. Oprindelig var det et tempel, sikkert for gudinden Athena. Kirkens barokfacade har Trapani-arkitekten Andrea Palme stået for. En anden rest fra oldtiden er døbefonten i græsk marmor med 7 små vagtløver fra 700-tallet. I sagens natur måtte vi ikke fotografere i bederummet, som var helt overdådigt udsmykket. En utrolig smuk kirke. På pladsen foran kirken var der et flot springvand, som også lige måtte foreviges. Derefter gik vi gennem de små gader ned til vandet, hvor vi kunne se nogle af de lokale kravle ned ad stiger til vandet for at sole sig på stranden. Ved en p-plads havde politi og en autotransporter travlt med at fjerne en forkert parkeret bil. Det var noget spøjst, men det gik rimelig hurtigt at få sat noget på hjulene, så bilen kunne løftes op på lastbilen. Vi tænkte, at det måtte være meget øv at være turist og have fået bilen fjernet, fordi der kun måtte holde lokale biler. ☹ Vi fortsatte hjem langs vandet, men holdt et par pauser undervejs, hvor der var noget smukt at se på. På en plads kom en gruppe hippier gående med et par hunde, som fik rigtig meget skæld ud. Det var svært at se på, men jeg tror de var

påvirkede af et eller andet. Vi kom forbi et springvand, hvor der stod en blomstrende yucca-palme, meget flot.
Vi var hjemme igen ved 17-tiden, og nu kunne fødderne godt trænge til en pause.
Ved 19-tiden var vi atter klar til at gå ud i byen, iført lidt mere tøj, da der hurtigt ville blive koldt. Vi gik ned til havet, hvor vi ville tage billeder af solnedgangen. En mand stod og sang i det lille anlæg, så han tjente en skilling. Vi kunne se at krydstogtskibet var sejlet i løbet af eftermiddagen. Vi valgte at spise på Mokrito, hvor vi fik bøfstykker med grøntsager og mokrito sauce, som var krydret med kanel og et Sri Lanka krydderi. Til sidst blev det temmelig køligt på den udendørs restaurant, så vi travede hjem igen langs vandet. Vel hjemme igen pakkede vi alt, og derefter var det tid til en kop kaffe og the.
Dagens skridt: 32.125

Onsdag den 25. april

Bilens tæller stod på: 3.065
Vi klædte os på, så vi var klar til det danske klima fra morgenstunden. Ved morgenmaden havde nogle franskmænd problemer med at the-vandet ikke var varmt, hvorpå tjeneren hældte noget i et bæger, stak fingeren i og sagde, det var varmt nok. Vi fik os et billigt grin, og vandet var helt sikkert kun fis-lunken.
Kl. 8.15 tjekkede vi ud fra hotel Jolly Aretusa, men forinden skulle vi lige betale 2 x 4€ i byskat. Vores GPS har fortalt os gadenavne så lange som en hel historiebog og også totalt uforståelige. Disse gadenavne har vi slet ikke kunnet få øje på nogen steder.
Lidt senere fik vi i en rundkørsel øje på Etna, men der var alligevel for diset til at fotografere, men vi forsøgte. Vi kørte og ledte efter en tankstation, så vi lige kunne få skyllet det værste snavs af bilen, men der var kun udendørs vaskehaller.

Lidt i 9 kom vi til Saline di Prioli, hvor det skulle være muligt at se flamingoer. Vi kørte lidt frem og tilbage, men kunne ikke finde porten, men pludselig fik jeg øje på et skilt, hvor der stod, at de åbnede kl. 9. Derfor gik vi ned på stranden og kiggede lidt og håbede, at det ikke var italienske tider mht. åbning. Kl. 9.02 kom en parkbetjent og åbnede, og da vi var de første og eneste gæster, fik vi fortalt en masse om det dejlige naturreservat, paradoksalt nok beliggende ved et stort olieraffinaderi. Der var anlagt nogle fine naturstier med høj bevoksning, så vi ikke gjorde fuglene urolige, og der var indrettet 5-6 fine observationsposter med udkigshuller til synet af rigtig mange flamingoer. Der var omkring 500 flamingoer, hvoraf nogle ynglede på nogle små øer ude i søen. På vej ud til den ene udsigtspost, føltes det, som om vi gik gennem en tunnel af buske. Efter at have kigget på flamingoer og mange vadefugle, blev det tid at fortsætte turen mod lufthavnen.

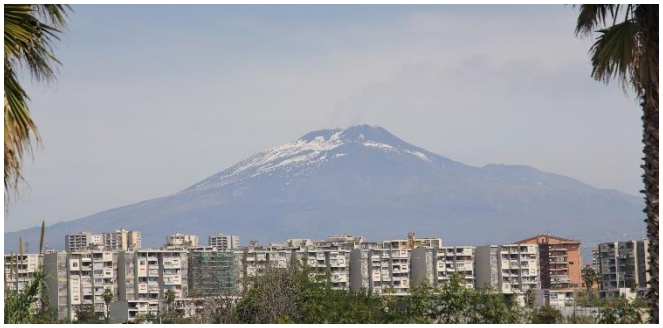

Der var efterhånden kommet mange mennesker på stranden, hvor de solede sig, 21 grader.
Lidt senere fik vi tanket bilen, vasket vinduer og det værste snavs af bilen. Efterfølgende kørte vi gennem mange tunneller.
Lige før lufthavnen gjorde vi et fotostop for at tage billeder af den rygende Etna.
Kl. 11.00 var vi ved lufthavnen, men det var lidt svært at finde, hvor Avis holdt til. Bilen blev afleveret, og **Bilens tæller stod på 3.133 km**
Det tog noget tid at blive tjekket ind samt komme gennem sikkerhedskontrollen.
Herefter købte vi 2 stykker pizza, som vi spiste i lufthavnen. Vi købte også et par af de sicilianske cannoli, som er nogle friturestegte rør fyldt med ricottacreme. De så meget indbydende ud.
Kl. 12.15, gik vi ombord på flyet fra Transavia, en Boeing 737-800, men det tog næsten 1 time, inden vi kom i luften.
Kl. 16.00 landede vi i Shiphol, Amsterdam, og her tog det lang tid at køre til ankomsthallen. Der gik næsten ½ time, inden vi kunne stå af flyet. Vi gik til vores kendte sted med afslapningsstole (hjemrejsen fra Kenya).
Lige med et så jeg en mus pile rundt mellem stolene ☹Mens jeg passede på vores håndbagage og hyggede mig med strikketøjet, gik Bent på jagt efter Panoramaudsigten, hvor man kunne komme op på taget af lufthavnen. Vi havde tjekket hjemmefra, at ventetiden faktisk kunne fordrives lidt som flyspotter på taget af lufthavnen. Det viste sig at adgangen dertil var lidt kringlet. Vi skulle forlade transitområdet og troede, vi skulle gå helt udenfor lufthavnsbygningen. Udenfor kunne vi overhovedet ikke se nogen adgang til taget. Vi spurgte flere, også lufthavnsansatte, uden resultat. Det endte med, at vi gik indenfor og ledte videre. Indendørs midt mellem afgang og ankomstområdet var der henvist til en elevator + trappe, som førte til flyspotter området på taget. Det er åbent for alle interesserede, og kræver hverken pas eller at man er på vej ud at rejse. Der var dejligt vejr, en flot himmel, det blæste dog noget. Jeg fik hurtigt fundet en bænk og mit strikketøj, mens Bent kiggede på fly. Der er god udsigt til en af banerne, så han fotograferede flere store som små fly. På selve tagterrassen står der et udtjent Fokker 100 passagerfly, det var indrettet som lufthavnsudstilling. Flyet var løftet op på taget med en stor mobilkran. Efter en times tid forlod vi taget og gik nedenunder for at finde security check, vi måtte jo påregne, at det godt kunne tage noget tid, og vi skulle nødigt miste vores forbindelse til Ålborg. Underligt nok blev jeg også denne gang kropsvisiteret. Vi gik ud i Gate B området, og på HMS Host fik vi 2 x fish & chips til 35€. Ved 19-tiden gik vi til Gate B 26, som der var annonceret, men det blev pludselig skiftet til Gate 22. Vi gik ombord, dvs. vi blev kørt i bus ud til flyet ca. 20.50, og da vi skulle sidde langt fra hinanden, spurgte vi hende, Bent skulle sidde ved siden af, om hun ville bytte. Fint nok. Vi havde ellers været lidt bekymrede for, om vi alle kom med flyet, da det var overbooket, så en del håndbagage skulle puttes under sæderne foran. Havde vi vidst det tidligere på dagen, kunne det have været spændende at sidde over frivilligt og få en overnatning i Amsterdam, da vi så kunne have kigget på de smukke tulipanmarker, vi så fra luften. Ca. 21.20 var der afgang mod Ålborg, hvor vi landede 1 time senere. I ankomsthallen havde narkohunden travlt med at snuse til alle passagererne og deres bagage. Vi fik heldigvis hurtigt vores bagage og fandt vores bil på P1Q.
Vi var hjemme igen omkring 23.45 efter en oplevelsesrig tur.
På turen havde vi kørt 1.075 km i vores lejede bil. 😊
Dagen efter skulle vi sammen med Berith ned til Sander at spise aftensmad, karbonader med grøntsager og aspargessovs og bagefter varme hveder, da det var Store Bededag dagen efter.
Vores Siciliens kager blev spist et par dage senere.
Det er helt sikkert en tur, vi kan se tilbage på med stor glæde. Måske er vi nødt til at tage dertil på et senere tidspunkt, da vi ikke kom op på Etna.
Mange kærlige feriehilsener
Bent og Merete.